

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 123/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Slavomírom Ilavským, Námestie legionárov 5, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 93/2014 pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 12. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 93/2014 pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 12. januára 2016. Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 2. marca 2016.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v rámci jej odôvodnenia uviedol, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 34/2013 z 15. apríla 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 6/2013 z 5. júna 2013 bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku a väzba mu začala plynúť 11. apríla 2013 o 23.05 h.

Otec sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podal 14. decembra 2015 na okresnom súde žiadosť o prepustenie sťažovateľa z väzby, ktorú odôvodnil svojím zlým zdravotným stavom a potrebou dennej pomoci zo strany sťažovateľa a v rámci jej príloh predložil svoj preukaz ZŤP so sprievodom. Obhajca sťažovateľa „doplnil“ pôvodnú žiadosť podaním z 12. januára 2016 o dôvody, pre ktoré sa javí väzba v súčasnosti už ako neúčelná a nezákonná. Okresný súd v predmetnej veci nariadil neverejné zasadnutie na 15. február 2016.

Podľa sťažovateľa od podania žiadosti o prepustenie z väzby zo 14. decembra 2015 iba do okresným súdom nariadeného verejného zasadnutia na 15. február 2016 uplynie lehota 2 mesiacov (9 týždňov) a navyše je potrebné počítať s tým, že v závislosti od obsahu rozhodnutia okresného súdu jedna z procesných strán v konaní môže podať sťažnosť, o ktorej bude rozhodovať nadriadený krajský súd, čím sa predmetné konanie predĺži nad 9 týždňov, čo je ústavne neprípustné.

Okresný súd uznesením z 15. februára 2016 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, neprijal jeho písomný sľub, zamietol dohľad probačného a mediačného úradníka ako náhradu väzby a zamietol záruku dôveryhodnej osoby – otca sťažovateľa za ďalšie správanie, ale bez vypočutia otca sťažovateľa, ktorého vypočutie nepripustil.

Uznesenie okresného súdu z 15. februára 2015 bolo krátkou cestou doručené pred pojednávaním 19. februára 2016 v pojednávacej miestnosti sťažovateľovi i jeho obhajcovi, ktorí proti nemu ihneď podali sťažnosť.

Sťažovateľ ďalej poukázal na znenie čl. 17 ods. 5 ústavy a platnú judikatúru ústavného súdu (napr. rozhodnutia ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 102/2010, III. ÚS 7/2000, I. ÚS 18/2003, III. ÚS 126/2005, I. ÚS 281/2012 a III. ÚS 55/1998), v ktorých tento súd vyslovil, že požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke nemôže spravidla zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca ani nečinnosť trvajúca týždne, čo sa v danom prípade stalo.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 93/2014 pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 12. januára 2016 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 dohovoru, prepustí ho z väzby na slobodu a prizná mu náhradu trov konania v sume 278,36 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 93/2014. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť tým, že okresný súd pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 12. januára 2016, resp. podľa sťažovateľa zo 14. decembra 2015, nekonal urýchlene, t. j. konanie v predmetnej veci trvá neprimerane dlho.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V súvislosti s porušením označených práv postupom okresného súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej už vyslovil, že procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy (čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd) sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie uvedených práv v súvislosti s konaním, v ktorom sa preskúmava zákonnosť jeho väzby, odmietol po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti pre neexistenciu vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným

porušením označených práv a namietaným postupom okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 12. januára 2016.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru

Zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj podľa zistení ústavného súdu v predmetnej veci bol zistený tento priebeh konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu:

Okresnému súdu bolo 14. decembra 2015 doručené podanie otca sťažovateľa označené ako „*žiadosť o prepustenie z väzby*“. Obhajca sťažovateľa doručil 12. januára 2016 okresnému súdu podanie označené ako „*žiadosť o prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu*“. Na neverejnom zasadnutí okresného súdu konanom 15. februára 2016 okresný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, neprijal jeho písomný sľub, zamietol dohľad probačného a mediačného úradníka ako náhradu väzby a zamietol záruku dôveryhodnej osoby – otca sťažovateľa za ďalšie správanie. Sťažovateľovi bolo uznesenie okresného súdu z 15. februára 2016 doručené 19. februára 2016 a on prostredníctvom obhajcu proti nemu podal sťažnosť. Spisový materiál v predmetnej veci bol 22. februára 2016 postúpený krajskému súdu. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 6/2016 z 25. februára 2016 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podanej sťažnosti. V čase rozhodovania ústavného súdu krajský súd v predmetnej veci vyhotovoval rozhodnutie.

Podľa názoru sťažovateľa vyplývajúceho z jeho argumentácie konanie v predmetnej veci začalo 14. decembra 2015, t. j. doručením podania jeho otca okresnému súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že Trestný poriadok síce príbuznému v priamom rade, t. j. aj otcovi sťažovateľa priznáva viaceré oprávnenia (napr. právo zvoliť obvinenému obhajcu, právo odoprieť výpoveď, podať v prospech neho odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu alebo podať s jeho výslovným písomným súhlasom v prospech neho dovolanie), avšak právo podať žiadosť o prepustenie z väzby patrí podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku výlučne obvinenému.

Z uvedeného následne vyplýva, že konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktoré začalo 12. januára 2016 doručením uvedenej žiadosti okresnému súdu, trvalo spolu 34 dní, t. j. do 15. februára 2016, pričom okresnému súdu trvalo ďalších 7 dní, kým postúpil predmetný spis krajskému súdu, ktorý ale už 25. februára 2016, t. j. 3 dni po doručení spisu, v predmetnej veci rozhodol.

Podľa názoru ústavného súdu aj keď rozhodnutie krajského súdu sa v súčasnosti ešte len doručuje sťažovateľovi, dosiaľ, do dňa rozhodovania ústavného súdu, trvajúce obdobie približne 50 dní pre celé dvojinstančné konanie, v rámci ktorého došlo k doručeniu uznesenia okresného súdu z 15. februára 2016, je potrebné považovať za primerané a zodpovedajúce požiadavke urýchleného preskúmania zákonnosti väzby.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016